

lig og efter de daværende Forhold meget begrundet Tvivl, om det Forslag, som da forelaa, var det, som var bedst egnet til at løse Opgaven: Tilvejebringelsen af fornuftigere Personbanegaardsforhold og Banegaardsforhold overhovedet her i Kjøbenhavn. Det var ikke af nogen Uvillie til at bringe de Ofre fra Statskassens Side, som vare nødvendige til at tilvejebringe en forstandig Ordning af de kjøbengnvske Banegaardsforhold, men det var ud fra en Tvivl, som jeg maaske kan koncentrere deri, at man ikke var paa det rene med, om det ikke ved at blive paa det nuværende Banegaardsterrain ved en gennemgribende Ombygning af Personbanegaarden vilde være muligt at tilvejebringe fuldt tilfredsstillende Forhold med Omkostninger, som vare langt mindre end dem, som Flytningen af Personbanegaarden og de øvrige Foranstaltninger, som stode i nødvendig Forbindelse dermed, vilde medføre. Dermed tror jeg i Virkeligheden at have betegnet, hvad der var Folketingets Flertals Standpunkt i 1894. Siden da have vi haft Behandlingen i Kommissionen angaaende de kjøbenhavnske Banegaardsforhold. Medens jeg før i fuld Oprigtighed sagde, at Folketinget stod frit over for Sagen, ogsaa efter denne Kommissionsbehandling, med Hensyn til Sagens Gennemførelse, tror jeg alligevel at turde sige, at efter denne Kommissionsbehandling staa vi ikke fuldstændig frit med Hensyn til det Spørgsmaal, om man vil bygge en ny Personbanegaard paa det nuværende Banegaardsterrain, eller om man vil flytte over paa den anden Side af Vesterbrogade. Vi staa frit formelt, juridisk, ja moralsk, om man vil. Men naar vi som fornuftige Mennesker læse Kommissionsbetænkningen igennem og se, at alle uden Partiforskel, med den ene Højremand som enlig Svale som Undtagelse, have bøjet sig for, hvad der taler for, at naar vi skulle gaa til en gennemgribende Omordning af Personbanegaardsforholdene i Kjøbenhavn, skal det være ved Hovedbanegaardens Flytning til den anden Side af Vesterbrogade, tror jeg ikke, at vi staa frit. Jeg tror, at man, naar man har gjort sig bekendt hermed, vil være kommen til en Overbevisning om, at man ikke staa frit, for saa vidt som der er tvingende Grunde, Grunde, som tvinge Overbevisningen hen imod, at denne er den eneste rigtige Løsning.

Det vilde være ret urimeligt af mig at repetere, hvad der staa i Kommissionsbetænkningen. Der ligger til Grund for

den saadanne langvarige, dybtgaaende og alvorlige Overvejelser, at jeg selvfølgelig i de Bemærkninger, man kan gøre ved en første Behandling af et Lovforslag, ikke vilde kunne naa op paa Højde dermed. Jeg vil dog gerne ganske kort nævne de Hovedpunkter, som have gjort, at man har anset det for rigtigt at vælge dette, altsaa vælge et Forslag, som nærmer sig det i Øjeblikket foreliggende. Jeg tror, at jeg kan samle det i 4 Hovedgrupper. Den første er den, at den Plads, paa hvilken den nuværende Banegaard ligger, er utilstrækkelig til en virkelig Løsning af Personbanegaardsforholdene i Kjøbenhavn. Dette ønsker jeg ikke, og jeg ser mig heller ikke i Stand til med Sagkundskab at udvikle i Enkelthederne, men jeg skal holde mig til dette ene, at hvis man gennemgaar Kommissionsbetænkningen og den deri indeholdte Kritik af de forskellige Konkurrenceforslag, vil man finde, at alle de Forslag, som gik ud paa at bevare Banegaarden for det nuværende Banegaardsterrain, alle sammen stille Krav om større Plads enten derigennem, at de delvis lægge Beslag paa Terrainet Syd for Vesterbrogade eller mir nichts dir nichts — det var nemlig tyske Planer — foreslaa det halve af Sct. Jørgens Sø taget med ind og Kjøbenhavns Vandværksfiltre osv., Ting, som man ikke uden videre kan disponere over, men som vise, at disse Teknikere, som ikke kende de kjøbenhavnske Forhold, men Kravene, som stilles til en Personbanegaard, erkende, at den Plads, den nu staa paa, er utilstrækkelig. Det har paa den anden Side den Betydning, at de Arealer, der blive frigjorte gennem det her foreliggende Projekt og ere meget store og kostbare, blive beslagnede under den anden Forudsætning, foruden at der vil blive stillet Krav om flere Arealer. Dette vilde endda ikke betyde saa meget, hvis et saadant Projekt saa endda vilde blive meget væsentlig billigere, men saa kommer det tredie og ejendommelige, og det, hvorom ingen kan have nogen Anelse, før Planerne blive gaaet saa nøje efter, som der er Anledning til under Behandlingen, nemlig det, at Forslaget om at bygge en ny Personbanegaard paa det nuværende Terrain er omtrent lige saa kostbart, som at flytte den over paa den anden Side. Det vil sige, at det Forslag, som vistnok tidligere nærmest havde Sympati inden for dette Ting, vil koste i Penge lige saa meget som Bruttoudgiften efter dette Forslag, og desforuden vil det koste alt det, som det vil koste os, at vi ikke komme til at